

ficerede Form skønnes, der imidlertid ikke at være nogen Grund til at gaa ind paa hele denne Tanke. Som foran bemærket, er det ved alle disse Afstaelser en Forudsætning, at Fæsternes Driftsvoardi ikke, eller saa at sige ikke, formindstes, og under alle Omstændigheder ville med de mere end moderate Fæsteafgifter tilkommende Fæstere ikke have Grund til Klage, selv om en mindre Bæstæring uden samtidig Nedsættelse i Afgifterne maatte have fundet Sted.

Lagtet Trøskøerne ville komme til at erhverve Trøerne paa meget billige Vilkaar, er der dog formentlig lige saa lidt her som ved Salget af Husegaardstrøerne Grund til at forlange kontant Udbetaling af nogen Del af Købesummen som Betingelse for Ejendomsrettens Overgang. Man har derimod ment at burde give Køberne Ret til, paa samme Maade som ved Loven af 19de Januar 1863, for Købesummen at udstede en 4 pCt. rentebærende Obligation med 1ste Prioritets Panteret i Trøen, der skal være uopsigelig fra Statskassens Side, saa længe første Ejer eller hans Ekte besidder Ejendommen, samt endvidere til, om han maatte foretrække straks at afdrage paa Gælden, for samme at udstede en i 28 Aar amortisabel 6 pCt. Panteobligation. Derimod er det formentlig en Selvfølge, at Køberen skal afholde alle ved Overdragelsen medgaaende Omkostninger, der i øvrigt ville blive lidet betydelige.

Ved Afhændelsen af Næste- og Husegrunde, hvor der altid kun vil være Tale om ganske smaa Beløb, formenes der ikke at være Grund til at tilstaa Køberne de ovenanførte Begunstigelser.

Til § 5.

De her indeholdte Bestemmelser, som sigte til at modarbejde en overdreven Udnyttning af Trøerne, navnlig saaledes, at ingen Trø maa som selvstændigt Brug være mindre end 1 Kosoder, da den ellers ikke vil være til nogen væsentlig Støtte for en Familie, ere aldeles nødvendige, da Loven af 4de Mars 1857, hvorved en altfor vidtgaende Udnyttning af det private Fordegsods søgtes hæmmet, ikke vil finde Anvendelse paa de heromhandlede Ejendomme. De foreslaaede Bestemmelser ere i fuld Overensstemmelse med Lagtingets Vedtagelser og stemme i øvrigt i alt væsentligt med de tilsvarende i Loven om Salg af Husegaardstrøerne af 19de Januar 1863.

Til §§ 6 og 7.

Det samme gælder om de her optagne Bestemmelser vedrørende Trøernes Indhæg-

ning og om Straf for Overtrædelse af de i saa Henseende anordnede Forrifter, samt for at nedrive Gærder eller paa anden Maade forarsage, at Kreaturerne trænge ind paa Trøerne. Kun skal her bemærkes, at Bødestraffens Maksimum er sat noget højere, nemlig til 100 Kr. i Stedet for 10 Kr., samt at man efter Lagtingets Indstilling har foreslaaet de heromhandlede mindre betydelige Sager henvisse til Afgørelse ved Syselets Politiret, hvortil flere lignende mindre Sager, navnlig ved flere Lovbestemmelser, ere henlagte, og hvorfra Appel sker til Amtets Overpolitiret.

II.

I dette Affnits §§ 8—10 søges en ved Hensynet saavel til Fæstegaardenes og deres Befidderes som til Almenvellets Tarv i det hele nærmere betinget og begrænset Udgang for Administrationen til som oven for udviklet at afhænde Arealer af Fæstegods Udmærk saa vel til Opdyrkning som til Bebyggelse (Næste- og Husegrunde). At saa udpeget de hertil egnede Arealer, vil formentlig ikke frembyde nogen betydelig Vanskelighed for Gudsbestyrelsen, med Bistand af underordnede Myndigheder og eventuelt af Landvæsenkommissionerne og de kommunale Bestyrelser.

Til § 8.

Der findes Hovedbestemmelsen, som gaar ud paa, at Justitsministeriet skal være berettiget til efter Indstilling af Gudsbestyrelsen at afhænde dels Næste- og Husegrunde, naar der er Trang til saadanne, dels Arealer af Fæstegods Udmærk til Opdyrkning, som maatte findes egnede dertil, og som uden væsentlig Skade for Fæstets Drift skønnes at kunne endelig frasilles samme.

Naar saadan Udvisning skal foregaa, uagtet Fæstere, hvis Etøn over, hvilke Arealer Fæstet vil kunne undvære, man selvfølgelig maa tillægge en ikke ringe Betydning, sætter sig derimod, bør der ad anden Vej skaffes størst mulig Garanti for, at vedkommende Fæste ikke utilbørlig forringes, eller andre lige saa vigtige Hensyn tilføjedes. Man har derfor tiltraadt Lagtingets Forslag om, at der i saa Fald bør indhentes en Betynkning fra vedkommende Syselets Landvæsenkommission, samt, naar Taler er om Anlæg af Nybygder, hvor det oven for paapegede Hensyn til Kommunens Tarv særlig vil gøre sig gældende, endvidere fra vedkommende Kommunalbestyrelse.